

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Bc. C. Š., narozen X,
Bytem Y

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 26. 6. 2025,
č.j. MV-33648-11/SO-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí ministra vnitra, č. j. MV-33648-4/SO-2025 ze dne 15. 4. 2025, jímž byla zamítnuta žádost o obnovu řízení ukončených pravomocnými rozhodnutími ministra vnitra, č. j. MV-138843-12/KM-2014 ze dne 19. 12. 2014, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007 ze dne 20. 3. 2007, kterým nebyl přiznán podateli příspěvek za službu, a č. j. MV-184412-15/SO-2020 ze dne 24. 2. 2021, kterým bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí ředitele OSZ, č. j. OSZ-63014-79/D-Mš-2020 ze dne 14. 10. 2020, tak, že se nepřiznává příspěvek za službu.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce napadá rozhodnutí ministra vnitra, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno zamítnutí žádosti o obnovu řízení ve věci nepřiznání příspěvku za službu.
3. Podstatou sporu je, že žalobci při skončení služebního poměru v roce 2003 nebyla umožněna zákonná volba mezi starobním důchodem a příspěvkem za službu (§ 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb.). Žalobce byl nesprávně poučen, že na příspěvek nemá nárok, a byl tak donucen žádat o starobní důchod, což nyní orgány nesprávně vykládají jako jeho „svobodnou volbu“.
4. Žalobce proto tvrdí dlouhodobé nesprávné právní posouzení, neúplně zjištěný skutkový stav a porušení procesních práv.
5. Především žalobce namítá nezákonnost zastavení řízení, resp. procesní pochybení, neboť nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení (§ 179 služebního zákona, § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Rozhodnutí vychází z neúplného skutkového stavu, obsahuje nesprávné právní posouzení. Správní orgán se nevypořádal s argumenty a důkazy žalobce, rozhodoval pouze formálně.
6. Správní orgány neřešily hlavní bod žádosti z 26. 1. 2025, tedy umožnění volby příspěvku za službu, jeho přiznání od 1. 8. 2003. O této žádosti měl rozhodovat odbor sociálního zabezpečení, nikoliv ministr. Jde o rozhodování nepřislušným orgánem.
7. Žalobci nebyla umožněna volba dle § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. Přitom existoval souběh nároků (důchod × příspěvek). Správní orgány nesprávně aplikovaly § 116 místo § 118, a popřely existenci souběhu.
8. Žalobce byl opakovaně nesprávně poučen, že nemá nárok na příspěvek a byl odkazován na chybnou praxi OSZ MV. Nebylo zahájeno správní řízení o příspěvku. Šlo tedy o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

systémovou chybu aplikační praxe (2002–2006), potvrzenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

9. Tvzení o „svobodné volbě důchodu“ je nepravdivé a účelové. Orgány tvrdí, že žalobce si zvolil důchod dne 18. 8. 2003, avšak žalobce namítá, že volba nebyla svobodná, byl v omylu a pod nátlakem (hmotné zabezpečení). Podepsání důchodu bylo pouze dočasné řešení, nikoli volba.
10. Úkon (tedy podpis žádosti o důchod) byl učiněn v omylu, tísni a na základě nesprávného poučení, není tedy platný. Nebyl učiněn podle správného právního režimu (služební zákon).
11. Došlo též k porušení práva na spravedlivý proces, když nebyl vyslechnut žalobce a jím navržení klíčoví svědkové, nebylo nařízeno ústní jednání a nebyly provedeny důkazy ze spisu.
12. Rovněž byla ignorována judikatura, když správní orgány nerespektovaly rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. 3 As 14/2006), která vymezují nutnost oddělit řízení o důchodu a příspěvku, existenci práva volby. Nebyla ani zohledněna rozhodnutí civilních soudů.
13. Aplikační praxe Ministerstva vnitra byla dlouhodobě nesprávná, ministerstvo a odbor sociálního zabezpečení uplatňovaly chybnou praxi (v letech 2002–2006), ignorovaly § 118 zákona. V důsledku toho žalobci nebylo umožněno právo, které mu náleželo. Jiným policistům byl příspěvek přiznán, ovšem žalobci je odpírán, přestože splnil podmínky (34 let služby).
14. Rovněž nebyla objasněna klíčová otázka, zda byla umožněna volba, správní orgán ignoruje rozhodné okolnosti. Správní orgány neposkytly žalobci správné informace, čímž mu způsobily újmu.
15. Pokud jde o vady rozhodnutí ministra vnitra, to se opírá o nepravdivé skutkové závěry, nevypořádává nové skutečnosti a ignoruje podání žalobce.
16. Žalobce tedy uzavřel s tím, že mu bylo protiprávně znemožněno uplatnit právo volby mezi důchodem a příspěvkem za službu, byl nesprávně poučen a uveden v omyl, správní orgány následně účelově tvrdí, že si důchod zvolil, a celé řízení je zatíženo zásadními procesními vadami, nesprávným právním posouzením, ignorováním důkazů i judikatury.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že není důvodná, protože neobsahuje žádné nové skutečnosti, opakuje již dříve uplatněné a vypořádané námitky, a napadené rozhodnutí je zákonné a správné.
18. Žalobce uvádí totožné námitky jako v rozkladu a dřívějších řízeních. Tyto námitky byly již opakovaně posouzeny správními orgány i soudy a byly shledány nedůvodnými.
19. Podle žalovaného nejsou splněny podmínky § 192 zákona č. 361/2003 Sb., žaloba nepřináší žádné nové skutečnosti ani důkazy.
20. O nároku žalobce již bylo pravomocně rozhodnuto (2007), potvrzeno ministrem (2014), a věc byla přezkoumán jak Městským soudem v Praze, tak Nejvyšším správním soudem tak též Ústavním soudem.
21. Žalovaný trvá na tom, že žalobce si zvolil důchod, přičemž podle judikatury NSS (3 As 14/2006) volba se provádí podáním žádosti, a volba je nevratná. Žalobce podal dne 18. 8. 2003 žádost o důchod, čímž provedl volbu, která vylučuje pozdější přiznání příspěvku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

22. Nebylo prokázáno, že by žalobce jednal nesvobodně, byl donucen nebo uveden v omyl. Soudy včetně Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu tuto námitku již posoudily a zamítly.
23. Ústavní soud potvrdil správnost závěrů správních soudů, označil námitky žalobce za zjevně neopodstatněné. Zdůraznil, že žalobce si byl vědom nejistoty právní úpravy, přesto nepodal žádost o příspěvek, aktivně se nedomáhal práva.
24. Žalobce měl možnost hájit svá práva, jelikož byl účastníkem všech řízení, mohl namítat nepravdivé informace, mohl předkládat důkazy. Žalobci byla volba umožněna, realizoval ji podáním žádosti o důchod. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn, rozhodnutí vychází z kompletního spisu, je řádně odůvodněno, je v souladu se zákonem.
25. Žalovaný poukázal na to, že u městského soudu probíhá další paralelní řízení pod sp. zn. 15 Ad 21/2024, kde žalobce používá stejnou argumentaci.
26. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
27. Při jednání soudu dne 6. 5. 2026 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Žalobce navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí ministra vnitra a vrátil věc k novému projednání. Žalovaný se z jednání omluvil a odkázal na své písemné vyjádření k věci.

III.

Posouzení žaloby

28. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
29. Z obsahu správního spisu je především zřejmé, že žalobce podal dne 29. 1. 2007 žádost o příspěvek za službu podle zákona č. 186/1992 Sb., a to od 1. 8. 2003.
30. Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ze dne 20. 3. 2007, č.j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007, byla tato žádost zamítnuta s tím, že žalobce dne 18. 8. 2003 požádal o přiznání starobního důchodu, čímž si závazně zvolil nárok na starobní důchod a příspěvek za službu mu nenáleží.
31. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo s konečnou platností zamítnuto rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 19. 12. 2014, č.j. MV-138843-12/KM-2014.
32. Dále je ze spisu zřejmé, že žalobce proti posledně označenému rozhodnutí ministra vnitra brojil žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 3. 2016, č.j. 8 Ad 1/2015-46, zamítl. V rozsudku městský soud mimo jiné konstatoval, že žalobce podal žádost o starobní důchod svobodně, nikoliv v tísní, přičemž na svobodnou volbu starobního důchodu nemohlo mít vliv ani tvrzené nezákonné ukončení služebního poměru žalobce.
33. Tento rozsudek městského soudu byl přezkoumán Nejvyšším správním soudem, který rozsudkem ze dne 6. 4. 2017, č.j. 3 As 101/2016-26, zamítl kasační stížnost žalobce a konstatoval, že „ze správního spisu, ze žalovaného rozhodnutí a ani z tvrzení stěžovatele nijak

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nevyplývá, že by na něj žalovaný či třetí osoba vyvíjely nátlak a v jeho rozhodnutí jej nějak omezovaly. Takový závěr ostatně odporuje procesní aktivitě stěžovatele vyvinuté nejen v souvislosti s podáním žádosti o starobní důchod, ale taktéž v souvislosti s předcházející žádostí o uvolnění ze služebního poměru. Další rozhodnou skutečností je to, že mezi žádostí stěžovatele o uvolnění ze služebního poměru ze dne 7. 5. 2003, koncem služebního poměru dne 31. 7. 2003 a uplatněním žádosti o starobní důchod dne 18. 8. 2003 uplynula doba téměř čtyř a půl měsíců. K tomu služební poměr stěžovatele skončil uvolněním s vědomím ředitele školy záměrně právě proto, aby výsluhové nároky stěžovateli zůstaly eventuálně zachovány (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2013, č. j. 3 Ads 113/2012 – 31). Minimálně od okamžiku, kdy stěžovatel požádal o uvolnění ze služebního poměru, proto uplynul dostatečně dlouhý časový úsek, během něhož bylo na stěžovateli, aby se se svou situací srovnal, zvážil její okolnosti, své další kroky a jejich následky řádně promyslel.

Stěžovatel žádost o starobní důchod uplatnil neprodleně po konci služebního poměru dne 31. 7. 2003. I kdyby stěžovatel až při podávání žádosti o starobní důchod byl dne 18. 8. 2003 poprvé konfrontován s původně zastávaným (nesprávným) názorem žalovaného, že v jeho případě nelze žádost o příspěvek za službu uplatnit, nemohl být proto v tísní způsobené potřebou nepromyšleného a okamžitého rozhodnutí o svém budoucím sociálním a ekonomickém zabezpečení. Stěžovatelovo tvrzení o možné tísní v důsledku uváděných okolností proto ani v tomto případě Nejvyšší správní soud nepovažuje za prokázané. I v situaci, jaká nastala v případě stěžovatele, totiž nepochybně stále bylo na jeho svobodné volbě, jaké řešení zvolí, zda žádost o příspěvek za službu uplatní a jak bude svůj postoj bránit. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že absenci svobodné vůle stěžovatele neshledal ani v případě samotné žádosti o uvolnění ze služebního poměru, kterou posuzoval ve věci vedené pod sp. zn. 3 Ads 113/2012.“

34. Dne 4. 2. 2025 podal žalobce k rukám ministra vnitra žádost o umožnění svobodné volby příspěvku za službu a o jeho přiznání od 1. 8. 2003, resp. žádost o novou obnovu řízení podle § 192 zákona o služebním poměru, zejména z důvodů, že vyšly najevo nové skutečnosti, které existovaly na samém začátku a žalobce jako účastník řízení nemohl bez svého zavinění tyto skutečnosti uplatnit.
35. Žádost žalobce o obnovu byla zamítnuta rozhodnutím ministra vnitra ze dne 15. 4. 2025, č.j. MV-33648-4/SO-2025. V němž ministr vnitra konstatoval, že žalobce se domáhá obnovy řízení ve věci rozhodnutí ředitele OSZ, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007 ze dne 20. 3. 2007, kterým mu nebyl přiznán příspěvek za službu, a rozhodnutí ministra vnitra, č. j. MV-184412-15/SO-2020 ze dne 24. 2. 2021, kterým bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí ředitele OSZ, č. j. OSZ-63014- 79/D-Mš-2020 ze dne 14. 10. 2020, tak, že se podatel nepřiznává příspěvek za službu.
36. Pokud jde o pravomocné rozhodnutí ředitele OSZ, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007 ze dne 20. 3. 2007, resp. rozhodnutí ministra vnitra, č. j. MV-138843-12/KM-2014 ze dne 19. 12. 2014, ministr vnitra uvedl, že obnovu řízení nelze již zahájit, neboť toto nabylo právní moci dne 29. 12. 2014, tudíž již dne 29. 12. 2018 uplynula 4letá zákonná lhůta pro obnovení řízení uvedená v § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru.
37. Ohledně žádosti o obnovu řízení pravomocně ukončeného dne 2. 3. 2021 rozhodnutím ministra vnitra o odvolání, č. j. MV-184412-15/SO-2020 ze dne 24. 2. 2021, ministr vnitra uvedl, že podatel své námitky týkající se okolností učinění volby mezi žádostí o starobní důchod a žádostí o příspěvek za službu měl a mohl uplatnit již v daném řízení, což také učinil. Žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné dospět k

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

závěru, že rozhodnutí ve věci bylo vydáno na základě nesprávně či nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

38. Rozklad proti tomuto rozhodnutí pak ministr vnitra zamítl žalobou napadeným rozhodnutím s tím, že v případě rozhodnutí ředitele OSZ, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007 ze dne 20. 3. 2007, resp. rozhodnutí ministra vnitra, č. j. MV-138843-12/KM-2024 ze dne 19. 12. 2014, nelze již obnovu řízení zahájit, neboť již dne 29. 12. 2018 uplynula 4letá zákonná lhůta pro obnovení řízení uvedená v § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru. Námitky účastníka řízení proti napadenému rozhodnutí dále nemohou nic změnit na tom, že ve věci rozhodnutí ministra vnitra, č. j. MV-184412-15/SO-2020 ze dne 24. 2. 2021, účastník řízení své námitky týkající se okolností učinění volby mezi žádostí o starobní důchod a žádostí o příspěvek za službu měl a mohl uplatnit již v daném řízení, což také učinil.
39. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
40. Předmětem sporu v aktuálně rozhodované věci je pouze a právě to, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení podle ust. § 192 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění. Tato skutečnost proto vymezila rozsah a obsah soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí ministra vnitra, které mu předcházelo.
41. Podle ust. § 192 odst. 1 *Řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže*
- a) vyšla najevo nová skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou nemohl účastník, ježmuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit,*
 - b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, nebo*
 - c) rozhodnutí se opírá o důkaz, o němž se zjistilo, že je nepravdivý,*
- a tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí.*
42. Podle ust. § 192 odst. 2 *Účastník může podat žádost o obnovu řízení do 90 dnů ode dne, kdy se o některém důvodu uvedeném v odstavci 1 dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.*
43. Obnova řízení je mimořádný opravný prostředek, kterým lze brojit proti rozhodnutí, které již nabylo právní moci. S ohledem na princip důvěry ve správní rozhodnutí je proto jeho použití velmi striktně vymezeno, a to jak z hlediska času, v němž jej lze použít, tak z hlediska věcných důvodů, pro které může být povolena.
44. Pokud jde o časové hledisko, tak zákon o služebním poměru koncipuje jednak lhůtu subjektivní, která se vztahuje k vědomosti účastníka o možných důvodech obnovy (*do 90 dnů ode dne, kdy se o některém důvodu uvedeném v odstavci 1 dozvěděl*), a jednak lhůtu objektivní, která se týká věci samotné (*nejpozději do 4 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí*). V okamžiku podání žádosti pak musí být obě lhůty zachovány, pokud by jen jedna z nich již marně uplynula, nelze obnovu povolit.
45. Ministr vnitra ve svém rozhodnutí ze dne 15. 4. 2025 uvedl, že žádost žalobce o obnovu se vztahuje jednak k rozhodnutí ředitele OSZ, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007 ze dne 20. 3. 2007, kterým mu nebyl přiznán příspěvek za službu, a jednak k rozhodnutí ministra vnitra, č. j. MV-184412-15/SO-2020 ze dne 24. 2. 2021, kterým bylo v odvolacím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

řízení změněno rozhodnutí ředitele OSZ, č. j. OSZ-63014- 79/D-Mš-2020 ze dne 14. 10. 2020, tak, že se podateli nepřiznává příspěvek za službu.

46. Proti takto vymezenému předmětu žádosti o obnovu žalobce ani v rozkladu, a konec konců ani v žalobě nic nenamítal, takže lze mít za to, že s tím byl srozuměn.
47. Ministr vnitra pak v tomtéž svém rozhodnutí srozumitelně vyložil, proč žádosti o obnovu nemohl vyhovět. Pokud jde o starší rozhodnutí, tedy rozhodnutí ředitele OSZ, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007 ze dne 20. 3. 2007, poukázal na to, že ke dni podání žádosti o obnovu již uplynula čtyřletá zákonná lhůta, pročež nelze obnovu povolit.
48. Pokud pak jde o rozhodnutí ministra vnitra ze dne 24. 2. 2021, č. j. MV-184412-15/SO-2020, tam ministr vnitra konstatoval, že žalobce své námitky týkající se okolností učinění volby mezi žádostí o starobní důchod a žádostí o příspěvek za službu měl a mohl uplatnit již v daném řízení, což také učinil. Nejedná se tedy o skutečnosti, které by žalobce nemohl dříve bez svého zavinění uplatnit ve svůj prospěch.
49. V napadeném rozhodnutí ze dne 26. 6. 2025 pak ministr vnitra na těchto svých původních závěrech setrval.
50. Městský soud přezkoumal v rozsahu žalobních námitek jak žalobou napadené rozhodnutí o rozkladu, tak jemu předcházející rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15. 5. 2025 (neboť obě správní rozhodnutí vytvářejí funkční celek) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
51. Obě rozhodnutí především vyhovují požadavkům zákona na svou přezkoumatelnost, neboť jsou dostatečně srozumitelná co do svých výroků a dostatečně věcná pokud jde o odůvodnění; netrpí tedy ani nesrozumitelností, ani nedostatkem odůvodnění.
52. Pokud pak jde o věcnou stránku, soud musel souhlasit se závěry ministra vnitra, že ohledně rozhodnutí ředitele OSZ, č. j. OSZ-63014-14/VD-Pi-2007 ze dne 20. 3. 2007, bylo nutno žádost žalobce o obnovu zamítnout z důvodu nedodržení čtyřleté objektivní lhůty pro její podání podle ust. § 192 odst. 2 zákona o služebním poměru. Toto rozhodnutí bylo přezkoumáno v odvolacím řízení a ze správního spisu je zřejmé, že finální rozhodnutí o odvolání (č.j. MV-138843-12/KM-2024 ze dne 19. 12. 2014) nabylo právní moci dne 29. 12. 2014, přičemž žádost o obnovu byla podána až dne 4. 2. 2025.
53. Stejně tak soud aproboval závěry ministra vnitra ohledně možné obnovy řízení ve vztahu k rozhodnutí ministra vnitra, č. j. MV-184412-15/SO-2020 ze dne 24. 2. 2021, neboť shodně se žalovaným soud konstatuje, že skutečnosti, kterými žalobce argumentoval, nelze podřadit pod ust. § 192 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, neboť nejde o nové skutečnosti, které by existovaly v době původního řízení a které by nemohl žalobce, jemuž je ku prospěchu, bez svého zavinění v tomto řízení uplatnit.
54. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce stěžejní argument, tedy že mu nebylo umožněno svobodně si zvolit mezi starobním důchodem a příspěvkem za službu, uplatnil vůči žalovanému již několikrát, takže se nejedná o novou skutečnost, kterou by uplatnit nemohl. Nadto tento argument již opakovaně prošel i soudním přezkumem – viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2016, č.j. 8 Ad 1/2015-46, resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č.j. 3 As 101/2016-26, - a nebyl shledán relevantním.
55. Nezbylo tedy než uzavřít, že ministr vnitra rozhodl v souladu se zákonem, když dospěl k závěru, že v případě žádosti žalobce o obnovu řízení nebyly splněny zákonné předpoklady pro to, aby jí bylo lze vyhovět.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Za tohoto stavu věci tedy městský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí vadami, které tvrdil žalobce, a tedy že žaloba nebyla podána důvodně. Proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
57. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce úspěch ve věci neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. května 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.